

LUKÁTS JÁNOS (1943) Budapest

LUKÁTS JÁNOS

Óbuda vőlegénye

Langyos eső permetezett. A szabálytalan kis tér közepén négy nő álldogált fényes-nedves esernyője alatt. Kettő közülük izgatottan tekintgetett széjjel, kettő megadóan viselte a hajnali záport. Autó kanyarodott a térre, a nők egyike óvatosan lépegetett a kocsi felé, feje fölött csukta be ernyőjét, a vízcseppek a nyakába hullottak. A másik sarkon másik autó bukkant elő, másik nő futott a kocsihoz, és már benne ült, amikor ernyőjét megfegyvelmezni igyekezett, az esővíz a sofőr cipőjébe csurgott, aki ettől morogva indított. A tarka ruhás harmadik egy átsuhanó taxinak intett hirtelen ötlettel, az ülésbe ugrott, ernyőjéről akkurátusan a macskakövekre rázta az esőcseppeket, azután vetette csak mosolyát a volánon ujjaival már doboló vezetőre. A világos pólós, kopott farmeres negyedik hangtalanul sóhajtott egyet, ernyőjét magához ölelte, és útnak indult a 7:10-es HÉV felé, amelyik éppen akkor tűnt fel a kanyarban.

A tér sarkán, a faragott kapualjban mozdulatlanul álldogált egy kortalan (vagy a korból már kikopott) férfiú, aki esernyő helyett sétabotot hordott magával, meggyérült fűrtjeit légiós sapka alá rejtette, és mosolyogva nézte az esernyős négy nő szétrebbenését. – Úgy viselkedtek ma is, mint mindig – mormogta, de lehet, hogy csak gondolta magában a semmitmondó mondatot. Szembenézett a ritkuló permethullással, és hazaindult. A szabálytalan kis óbudai tér fölött feltűnt a szivárvány.

A tanárnőt a gondos férj reggeli programja során a hegyaljai autóbuszig fuvarozta, onnan haza fordult, hogy a két gyermeket elhurcolja az óvodába. A busszal aztán Viola tanárnő már maga kapaszkodott fel a hegyvidéki gimnáziumba.

A taxi asszonya zavart mosollyal tapogatta meg lapos pénztárcáját, kikapta belőle magányosan tűnődő egyetlen ezresét, az első piros lámpánál a sofőr kezébe nyomta, rámosolygott, és kiugrott a taxiból. Fölszegte fejét, és sietősre fogta a tipegést. – Na, Katrinca, ma is letol a hülye főnököd! – állapította meg magában, de mintha örült volna főnöke mindennapi bosszúságának.

A sietős léptű éppen elérte a HÉV-et, még örült is a fogantyúnak, amelyen ma más utassal nem kellett megosztoznia. Egy fiatalember félszegen ráköszönt: – Keszcsókom, könyvtáros néni! – Elvira rábiccentett a köszönőre, és leszállt, egy megállóval korábban, mint ahol könyvtára várta, nehogy beszélgetnie kelljen a félszeggel. Miközben ezt sziszegte a foga között: – Néni a nénikéd, kisfiam! – és örülni kezdett a reggeli gyaloglásnak.

Virágon ma fűzőld volt a póló, amint közeledett a virágüzlet felé, vidám emlékeket szedett elő lelki tartalékából, hogy mosolyogva nézzen a sanda főkertészre, a fontoskodó csokorkötő asszonyságra és azokra a vásárlókra, akik csak illatot gyűjtögetni jönnek a virágpiacra.

Bugsch úr hosszan szippantotta be az óbudai görbe utcák illatát. Tűnődve várt rá udvari szobája és csöndes nyugalma kutyatársa. – No, Szanitéc! – szólította meg a gazda a jószágot, magázva, ahogy óbudai polgárok közt illik. – Ma mivel tölti az idejét? – majd közölte a maga ajánlatát: – Elviszem a fodrászához, ráfér magára! – azzal akkurátusan reggeli kapucínere elkészítéséhez fogott.

Viola a buszon az igazgatóhelyetttel találkozott, aki kedélyesen rikkantott rá: – Hallom, megint följelentettek?! – Leszállás után az angoltanár nő harsogott a fülébe két óskót közmondást, az iskolakapuig két szülő örült a véletlennek, amely összehozta őket a *kedves tanárnővel*, végül Viola három diákcsoporthoz köszöntötte meg a köszönést bal mutatóujja megemeléssel. Tízóráit elfelejtett venni a büfében.

Az Aranyketrec Szalon előtt már összemarakodtak az ölebek, amikor Katrinca az üzlet ajtajához ért. – Ma is...?! – röffent rá késedelméért a *hülye főnök*, de Kat szó nélkül bújt ebfej-díszes köpenyébe, és fogadta az első ügyfelet. – Elhoztam Kisdrágát! – kedélyeskedett az ügyfél gazdája. – Ma csak uszkárt nyírok! – közölte Kat szigorúan, mire a gazda egy diszkréten meghajtogatott ezrest dugott az ebfej-díszes köpeny zsebébe, és a fodrászi ölebe ültette spániját. – Délre – nyugtázta Kat a programváltozást, és a nyíróasztalra terelte spánikát.

– Jó napot, Buksi bácsi! – a szomszéd fiú az érett korú óbudai polgár arcába vigyorgott. – Micsoda idők – sóhajtott a köszönéssel megsértett –, nagyapámat még Herr Bugsch néven tisztelték Óbuda-szerte, apám Bugsch úr volt, nekem meg – hajjaj! – már csak Buksi bácsi jár – és sétabotjával oldalba ütötte az Ispotály utcai kőrifát.

A könyvtár ajtaja hetek óta nyikorgott. Elvira szalonnabőrrel hozott otthonról, baltát keresett, négykézlábra ereszkedett, a baltával három millimétert emelt az ajtón, a zsanérokot körülkente a szalonnabőrrel – és az illattól összefutott szájában a nyál. – Mit tetszik csinálni? – kérdezte egy kaján hang a háta mögött. – Szakmunkát végzek – vetette oda zordan Elvira, a kaján lecsapta ronggyá olvasott három krimijét a pultra, és elmenekült a baltás, zord könyvtárostól. Elvira lenyalogatta szalonnás ujjá hegyét. Visszapakolta helyére a *Filmlexikont*, végigpergette a lapokat, nem vágtak-e ki belőle újabb színésznőképet. A kötelező olvasmányokból kirázta a bennük felejtett puskákat, lefújta a port az elnyűtt Párizs-albumról, belelapozott, aztán sóhajtva fölrakta a felső polcra.

Virág jókedvét nem vehette el ma délelőtt semmiféle zsörtölődő. Félhangosan szedte fűszervirágait: – Rozmaring, kakukkfű, majoránna – és dúdolta tovább, hogy egy se maradjon ki: – Tárkony, lestyán, medvehagyma. – A vén kertész a vállát vonogatta rá, a csokorkötő asszonyosság az ujjával mutatta a homlokán, hogy a Virág egy *bolondgomba*. Bugsch úr ekkor lépett az üzletbe – Csókolom a kezeit, hajnali kis napernyősöm! –, a köszönés csak Virágnak szólt, a kérelem is – egyetlen rózsaszál erejéig. Virág a leghamvasabb rózsát választotta, egy mosolyt mellékelte hozzá, miközben az óbudai ősz gavallért reggelenként *leselkedő vén majomnak* tartotta. De most már délelőtt volt.

A sértett szülő egy újságíróval érkezett, a nagyszünetben az igazgatói tárgyalóban előadta panaszát Viola ellen, aki az *ő fiának* elégtelent adott egy apró vétségért, miszerint a gyerek Berzsényi Dánielt Rákóczi hadvezérének nevezte. Viola közölte, hogy az Bercsényi volt és Miklós, aki pedig a történelemtanár fennhatósága alá tartozik, akár tőle is kaphatott volna a tettes egy másik elégtelent. A szülő a vállát vonogatta, az igazgató a homlokát ráncolta, az újságíró pedig bepötyögte laptopjába, hogy ebben az iskolában mindig történik valami. A tárgyalás végeztével Viola megtartotta következő óráját, amelyen Berzsényi *Osztályrészem* című versét tanította.

Tizenegy óra felé az ebek és gazdáik új rohamra indultak. Egy decens szürke uszkár pórázon vezette hangoskodó gazdáját, aki azonnali *jó elbánást* igényelt kutyájának. – Ma csak pulit nyírok! – sajnálkozott Katrinca, mély fájdalommal nézve a gazda szemébe. A gazda értett a szemekből, nyolcadrét hajította a jó elbánás díját, Kat kettőre ígerte a végeredményt.

Ekkor nyitotta meg Bugsch úr az Aranyketrec Szalon ajtaját. Légiós sapkáját markában szorongatta, meglengette, majd két kezét a háta mögött összefonva. Mélyet hajolt Kat felé, Catherine-nek nevezte, franciásan (ez a légió nyelve is, ugyebár), majd egy ciccenéssel előszólította Szanitécet, aki két hátsó lábára emelkedett, mellső jobbával pedig tisztelgett. Katrinca szeme haramatos lett ennyi snájdig óbudaiságtól. Bugsch urat karszékkal kínálta, és elővarázsolt számára a fiókból egy Le Figarót, Szanitécnek Pihenj!-t vezényelt, és a szépítő díványra tessékelte. – Ez sem puli! – hördült fel az uszkárgazda, mire Bugsch úr és Katrinca egyszerre nevezte néven a kérdéses eb pedigréjét: – Pouli sanitaire de la légion! – az uszkárgazda kisomfordált a szalonból, és kettőig színét se látták.

Elvira mindeközben előkészített egy helytörténeti szavalóversenyt, egy *Dzsungelünk, a könyvtár* elnevezésű vetélkedőt, aztán képes, hangos és szöveges műveket gyűjtött egy *Afgán–magyar sátorverési módozatok a 7–8. században* című előadáshoz. Ekkor lépett Bugsch úr a könyvtárba, a légiós sapka a frissen nyírt kutya fején volt, Bugsch meghajolt, miközben a háta mögött szorongatott sétabottal fejbe ütötte Elvirát. Elvira mosolyt mutatott, de befelé vicsorgott. – Elvira, maga esernyők hajnali királynője! – rikkantott a könyvtárvezető nőre Bugsch, a dzsungelszervezők összerendeztek, a sátorverő afgánok megriadtak. – Nekem a maga bájos szelleme kell, Elvira... – Tudom – fogta vissza hangját és indulatát a könyvtár igazgató-háziszolgálója –, most következik Elvira... Hová utazik megint? – és a könyvtári számítógépen előbűvölte a női nevet viselő vasúti menetrendet, miközben leste Bugsch úr szájából a mai napra kitalált helységnevet. – Szerencsre, drága, Szerencsre! – és szeméből áradt a rajongás az Elvirának elkeresztelt hölgy iránt. – Magával Szerencsem lesz... – szellemeskedte szét a könyvtár összes helyiségében a bóknak beillő városnevet. A könyvtárosnő fölmutatta Szerencs fő- és mellékvonalait, és ki nyomtatta Bugsch úrnak, ő azután a kapott vasúti listát megcsókolta, négyrét hajtotta, és a szíve fölé rejtette. Végül – boszorkányos ügyességgel – kabátzsebéből a reggeli hamvát még némileg őrző rózsát varázsolt elő, Szanitéc szájába adta, ő pedig Elvira lábaihoz helyezte. – Ezt sokáig taníthatta szegénynek! – korholta Elvira a szemérmes tolakodót, de azért felvette a virágot. A rózsalovag arcára kamaszos szégyenpír ült ki: – Tudja, Elvira, én sose utazom, se Szerencsre, se máshová... Csak magát akartam ma is látni... – és meghajolt, majd: – ...és hallani... – sóhajtotta, hogy mindenki lássa és hallja, hogy Bugsch lovag járt a könyvtárban Óbudáról. – Vén bohóc – dohogott a hölgy, akit jobb híján Elvirának hívtak, de azért még tíz perc múlva is megmegcsóválta a fejét, ki tudja, mi járt abban a fejben.

Virág csak ült az üzlet hátsó sarkában, maga szabta magára ezt a büntetésfélét. Egymás után két sürgős megrendelés érkezett: menyasszonyi csokor az egyik, gyászkoszorú a másik – amikor az élet a nagy megrendelő. Ezek a csokrok jól fizetnek, még a kötő is kap a markába az együtt érző kézfogás mellé némi *papírvirágot*. A menyasszonyi csokrot az asszonyság kapta el magának, bár a kertész odamordult felé: – Rég vót maga menyasszony... – de az asszony visszanyelvelt: – Maga se vót még halott! – és szépen megosztottak a várható hasznon. Virág pedig felszedegette a két csokor elhullajtottjait, rezgőt rakott hozzá, sokat, úgy fonta-pödörte körbe-koszorúba, hogy maga is belecsodálkozott. – Te lány... – ez az asszonyság ritkás dicséreteinek kezdő szava volt, csak nézte Virág csokrát, aztán: – Hát, nem is olyan fiatal a menyasszony... – és vállat vont. – Nofene... – ritkán szólt a kertész ennyit is Virágra, aztán utána dörmogott: – Persze, ez se vót öregember... A megrendelők érkeztek, a csokrok útra keltek, de a szemek megakadtak Virág koszorúján. A sötét öltönyös mutatott rá elsőnek: – Azt is – de a vőfély elébe ugrott: – Nekem, nekem... Virág szó nélkül kötni kezdett egy új csokrot, ugyanolyan,

rezgőset, elmélázót, belenyugvót. Vitték, rohantak vele, kezdődött a szertartás. Mind a kettő. Az asszonyság meg a vén ásnok elégedetten simította meg a zsebét.

A déli harangszó idejét megosztották egymás között az óbudai tornyok, aztán az angyalföldiek is átüzentek, hogy ők is ebédhez szólnak.

Viola gyomrát mintha még mindig vasmarok tartotta volna szorításban. Levánszorgott a büfébe, százan zsibongtak körülötte. Itt a tanárok hivatalosan előnyt élveztek, Viola elmosolyodott: íme, mit is jelent a *soron kívül* kifejezés. Fonák dolognak érezte ezt a kivételezést, kifordult a büféből. Első lyukas-órája következett, beült tankuckójába, és *ebédre dolgozatot javított*. A fiókban talált egy almát, azt megette.

A hülye főnök időnként – nagyon ritkán – meghívta Katrincát ebédre. Ilyenkor – Katrincának unszolnia kellett, ez a játékszabályok része volt – életének volt emlékeit idézte föl: hamar leáldozó sportkarrierjét, gyorsan kimúlt házasságait, egyetlen külföldi utazásának gyönyörűségét Krcacsóvóban. Katámult és a fejét csóválta, mélázva nyelte a vadas falatjait, amire a főnök mindannyiszor rábeszélte egyetlen beosztottját. Az üzletbe visszatérőben pedig mindannyiszor hátba ütötte és a fülébe súgta: – Te leszel egyszer itt a főnök.

Elvira kitessékeltte a dzsungelkeresőket, eltanácsolta az afgán sátorosokat, aztán megkönnyebbülten dőlt az ajtófélfának. Volt egy raktárszobája a könyvtárnak, a polcon folyóiratok porosodtak, a sarokban egy főzőlap árválkodott. Elvira hagymát pirított, s mire megpirult, összevágott három paprikát meg két paradicsomot. Az ebédkészítésbe beleberregett egyszer a telefon, a harangszóval olvasó érkezett, őt Elvira a gyarapodásjegyzék mellé ültette, hadd böngésszen. Közben kevert és sózott, meg egy csipetnyi paprikakrémet nyomott széjjel a rotyogásnak indult lecsón. Amint a harangok elnémultak, Csima bácsi tört rá nagy csoszogással, egy doboz új könyvet hozott az üzletből, és már az ajtóban szimatolni kezdett: – Mi ez az isteni illat, szépasszony? – Része legyen benne – sóhajtott Elvira. Csima bácsi a sarokba hajította dobozát, otthonosan a raktárajtónak dőlt, és falni kezdte a lávaforró lecsót. – Jó – hörögte –, de az igazi lecsót úgy kell csinálni, hogy... – elmondta, hogy kell csinálni az igazit, aztán keze fejével megtörölte a száját, és elcsoszogott. Elvira beosztással (és két szelet kenyérrrel) szemelgette a kisadag megmaradt fele részét, aztán elmosogatott maga és Csima bácsi után, majd érdeklődött az olvasónál, talált-e kedvére való könyvet. – Azt nem – válaszolta a böngésző –, de megnézné nekem az esztergomi vonatok indulását, könyvtáros néni?

Virág kipakolt az asztal sarkára, disznósajtot hozott ma, azt ette ecetes paprikával, hersegett a paprika, ahogy a lány beleharapott. Az öreg kertész megeresztette napi szellemességét: – Asztá nehogy jácinthagymát egyé! – Virág kötelességszerűen mosolygott. A kötő asszonyság magától is sajnálta az ételt, ma tepertőt hozott, nem rossz az néhanapján. – Ne – és nejlonzacskóját Virág elé tartotta. Ritka alkalom volt, hogy akárkit is megkínált, talán a *papírvirág* tette, talán hogy ellesett valamit a lánytól, amit eztán ő is fog csinálni. Virág belemarkolt a zacskóba, az asszonyság hamar elrántotta előle. De a disznósajtra már mégsem evett tepertőt. Papírstanicliba csomagolta, eltette vascsorára. A kertész ebéd végén el-eltűnt egy nagyfröccs idejére.

Bugsch úr a kísétkü inyencek közül való volt. Déltájban megforgatta sétatöbtyét, mintha ettől az önállósult testrésztől kérdezte volna meg, hová is menjenek ma ebédelni. A sétatöbty megpördült a levegőben, és azt sugallta, legjobb lesz, ha ma az óbudai piac sarkán, az öreg sváb asszonynál fognak enni velős pirítóst, savanyúságot mellé, és kísérőnek két deci vörösbort, a fanyarabbikból. A tervezetet Szanitéc (aki ilyenkor fürgébb volt a szokásosnál) azzal egészítette ki, hogy igényt tart egy tisztességes darab főtt kolbászra,

mustár és kenyér nélkül, és – a maga részéről – lemond a vörösborról. Elinultak: Szanitéc lépegetett a trió élén, hátul himbálódzott a sétatálcá, középben baktatott Bugsch úr, az óbudai életművész.

Hogy a délutáni ólom-álmot elhessentse szeméről, Viola a másnap megírandó dolgozat kérdéseit kezdte csokorba szedni. Megböngészte az értelmező szótárt, a közmondásgyűjteményben szemelgetett, kutatott a napisajtóban elrettentő nyelvtani hibák után, vagyis második lyukasóróját igazán a tudás szövetének befoltozására fordította.

Az Aranyketrec Szalon ajtaját kettőkor feltépte az uszkárgazda, ebét a kivételezettek díványán találta, a két- és a négy lábú vendég csókok özönével köszöntötte egymást. – Szép lettél, lelkem! – pillantott a gazda uszkárjára gyönyörűséggel, és megszorongatta kutyája válllövét. Aztán bizalmaskodva hajolt Katrinca füléhez, miközben marka az ebfej-díszes köpeny zsebébe csusszant: – Olyan légiós dögöt nem tudna nekem szerezni?

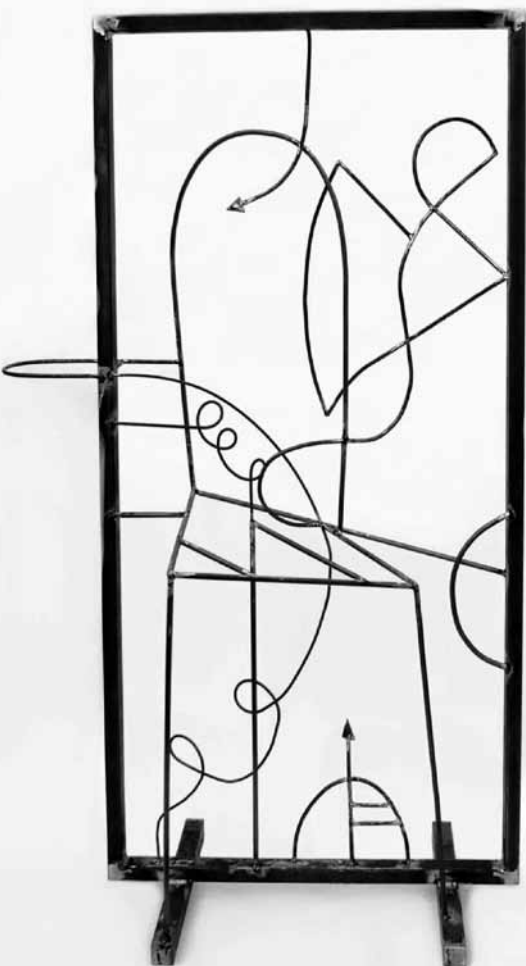
Elvira a főtéri nagytrafik kirakatát vizslatta. Boglárkának keresett babát, a születésnapja közeledik, Zsomborkának névnapja lesz. A fiú valami villogó szörnyet kért. A kirakat hemzsegett a babáktól és a villogó szörnyektől. Elvira hangos nyüszítést hallatott, a trafikos kiszaladt a boltból. Elvira biztosította, egy ufót látott, azt ijesztette el nyüszítéssel. Aztán bement az üzletbe, leányának kék vödört vett zöld homoklapáttal, fiúgyermekének lila pettyes lego-nyulat. – Remélem, örülni fognak! – biztatta magát.

Virágot az álom helyett a csábítás kerülgette. A fiú, akit reggel csúnyán összefröcskölt ernyőjével, megbocsátani látszott, a virágüzlettel szemközt lassított kocsjával, tett még egy kört, aztán két aprót dudált. – Itt a négykerekű lovagod – vetette oda az asszonyság, aki már megbánta, hogy adott Virágnak a tepertőből, most savanyú képpel nézett a lány mosolygó arcába. Tudta, Virág el fog kérkedni, és azt is, el fogja engedni. Virág kéredezkedett, az

asszonyság elengedte mogorván. Virág rohant a négykerekű lovaghoz. A kertész nem állta meg szó nélkül: – Ezek ilyenek!

Bugsch úr bármilyen helyen és pózban képes volt álomra hajtani fejét. Ma délután mélézva megsimogatta tangóharmonikáját a bársonytokban, letörölgette róla a port, aztán kiment a kertbe, a fonott nádszékbe hanyatlott, fejét a pinceajtónak koppantotta. Álmában a Zápor utcában sétált fel és alá, egy tangóharmonikából pedig sramlizene ömlött végig a kőrisfák alatt.

Viola ott állt meg két görbe utca találkozásánál, a csendet fölverte tanári cipősarkának kopogása. Errefelé még húzós csengő értesítette a háziakat, ha látogató érkezett. A tanítvány nyitott kaput, fejjel volt magasabb tanáránál, zavart mosoly bujkált az arcán, de hiszen még éppen csak, hogy elmúlt tizenöt. A tanítvány Bugsch úr unokája volt, az egyetlen családtag, akivel az ősz lovag kapcsolatot tartott. Könnyűszívú és nehézfejű *napsugara* számára ő könyörögte ki Viola segítő délutánjait. A különórák idejére azért legtöbbször Bugsch úr maga is odasomfordált – úgymond, véletlenül –, hallani akarta ezt a *tökfilkót*, pedig valójában Violát akarta megcsodálni, akit ilyenkor *a délutánok királynőjének* nevezett. Napsugárka derűsen szemlélte a világot, Viola felmérte, hogy akár még egy közepest is képes lesz begyűjteni,

Bugsch úr pedig megállapította hazafelé botozgatás közben, hogy még mindig mennyi szépasszony él Óbudán.

Katrincának voltak ügyfelei, akiket havi rendszerességgel látogatott. *Jobb emberek* ebei voltak ők, akik féltették kedvenceiket a várakozás gyötrelmeitől, hogy valami betegséget szed össze a jószág a fodrásznál, talán bizony még valamiféle mésaliance réme is riasztotta őket. Jobb, ha az a lány jön hához... Katrincának százhetvennél több cím sorakozott okostelefonján. Az ebek nevével és a gazdák címével. Kettőt-hármat látott el délutánonként: nyírás, mosás, kullancsszemle, körömvágás, fültisztítás – ami egy társadalmi állást betöltő ebnek szükséges. Aztán ment haza, időnként szédelegve, időnként émelyegve. Katrinca ilyen hétköznapi esteiken nagyon utálta a kutyákat.

Négy órakor Elvira egyetlen megmaradt olvasóját is kitessekelte. Aztán bezárta a könyvtárat, keresztvasat és védőrácsot lakatolt az ajtóra, miközben arra gondolt: – Egy kényesebb betörő ugyan mit hordana el innen?

A tűzoltó szentről elnevezett nagyáruház felé igyekezett, a könyvrészleg bejáratánál megtorpant: – Nem volt elég egész nap? – kérdezte magától. De a szeme felcsillant: – Most magadnak válogathatsz... és senki nem hív Elvirának! – szinte felkacagott. Annyit rakott félre havonta, hogy negyedévenként egy szebb könyvet vásárolhasson magának. – Amit a könyvtár sose venne meg! – gondolta hozzá kárörömmel. Hetek óta szemezett egy égboltos-tengeres, gyönyörű kötetet: *Odüsszeusz nyomában*. Igen, amerre járt a nyugtalan görög, ahol a legendája máig él. Barlangok, öblök, szigetek... Elvira hátán borzongás futott végig. – Odüsszeusz tíz évig járta a tengert, én egy fél évig gyűjtök rá, mert egy negyed évig rejtegetett pénzből nem telik ki. – A képeket kezdte nézegetni, az árus már figyelte a vásárlót, ahogy ő szokta olvasóit a könyvtárban. Aztán vitte haza, nem tette a táskájába, a melléhez szorította. Eleredt az eső, Elvira ernyőt nyitott. Már megint Elvira, már megint eső...

Virág és a fiú röppöltek ki a kocsiból. A fiúnak Óbuda fölött, a hajdani kastély alig-barokk melléképületében volt egyablakos szobája, ki tudja, milyen jogcímen. Most királynak érezte magát, Virág királynénak vagy olyasfélenek. A fiú berángatta a függönyt, aztán ölébe kapta a lányt. A fiú a fogával bontogatta Virág ruházatát, a lány tíz körmével a fiúét. Ott ölelkeztek a kopott díványon, aztán a szőnyegen, aztán megint a díványon. Virág sikoltozott, akár a macska, a fiú farkasi hangokat adott. Az udvaron ugatni kezdett egy kutya. Virág és a fiú ezen nevetni kezdtek, a kutya kinn elhallgatott. Csöndesen pihentek meg egymás vállgödrében, talán el is aludtak egy-egy pillanatra. De ez így volt jó. Aztán csak nézték egymást. Nehezen szakadtak el egymástól, ehhez nem illett semmiféle szó. Végül csak elindultak lefelé a hegyről, a fiú Virágba karolt. Cseperegni kezdett az eső, a lány ernyőt nyitott, aztán: – Innen már menj haza – szólt. De a fiú elkísérte a szabálytalan kis térig. Üres volt a tér, azért nehezen csak elbúcsúztak egymástól. Virág ernyője már fényesre ázott.

A faragott kapualjban mozdulatlanul állt a reggeli-esti látogató, aki azt gondolta, titka titokban is marad. A négy esernyő alól az asszonyi szemek mindannyiszor átsiklottak rajta, Bugsch úr büszke volt rejtőzködő tudományára. – Úgy viselkedtek ma is, mint mindig – mormogta, és maga se tudta, elégedett-e ezzel a körülménnyel, vagy mélységesen bánkódnia kell miatta. A négy asszony, akárha szobor lett volna, úgy álltak ernyőik alatt, és várták, hogy eljőjön értük valaki, aki beléjük karol, vagy kocsijába invitálja őket, vagy összegyűlik annyi erő bennük, hogy maguk induljanak haza.

Esteledett, sötétedett, már csak a négy ernyőn gyúlt meg némi fény. Bugsch úr hazaindult, gallérját felhajtotta, botját marokra fogta, úgy botorkált. Miközben maga se tudta, valódi asszonyok után járt-e egész nap, vagy csak emlékeit idézte fel az örökifjú óbudai gavallér.